

Bodo Zimmermann

Franța - 1944

Amintiri

editura

Miidecărți

Bragadiru - 2019

SITUAȚIA DE ANSAMBLU DINAINTEA INVAZIEI ALIATE A FRANȚEI

Imi amintesc clar o dimineață din luna martie a anului 1943. Cartierul General al Comandantului Șef al trupelor de pe Frontul de Vest, Mareșalul Rundstedt, se afla atunci în suburbia Parisului, la Saint-Germain. Eram șeful Departamentului de Operațiuni al Cartierului.

Era o zi minunată de primăvară. Când am intrat în biroul lui Rundstedt, acesta era îmbrăcat elegant și tineresc ca de obicei. În orice condiții, Mareșalul era îmbrăcat la patru ace. Dar în acea dimineață, judecând

după comportamentul său, părea îngândurat. Din primele cuvinte ale lui Rundstedt, am înțeles care era problema. "Stalingradul a căzut", a spus el. "Ce se va întâmpla acum?" La fel ca predecesorul său, în calitate de Comandant-șef al Frontului de Vest, Mareșalul von Witzleben, Rundstedt a fost întotdeauna convins că războiul din Franța, cu britanicii și americanii, ar putea fi pierdut deja chiar pe Frontul de Est, înainte ca armatele anglo-saxone să debarce pe continent. Un conflict imens care se desfășura în cealaltă parte a Europei a distrus oameni, arme și tancuri, care ar fi fost atât de necesare pentru a respinge o posibilă invazie în Franța. Acest lucru era evident în 1941; și cu atât mai mult în 1943, când forțele aeriene britanice și americane au câștigat războiul cu Flota 3 Aeriană condusă de Sperrle. Responsabil pentru tot acest dezastru era Goring.

Luptele grele din Africa, și mai târziu în Sicilia și din Italia, erau un al doilea motiv important pentru epuizarea resurselor germane, care au fost reduse și de puternica ofensivă aeriană a Aliaților.

Aceasta era situația generală când Rundstedt, anticipând o invazie aliată, a încercat să organizeze apărarea Franței, Belgiei și Olandei.

Frontul de Vest avea forma unui arc imens, cu majoritatea trupelor germane aflate pe coastă sau în apropierea acesteia. Arcul se întindea din Olanda, de-a lungul Canalului Mânecii și Golfului Biscaya până la Peninsula Iberică, apoi de-a lungul litoralului Mării Mediterane până la Toulon. Pozițiile defensive de la Toulon până la granița cu Italia au fost ocupate de unitățile Armatei 4 italiene, care se aflau sub ordinele lui Rundstedt. Multe trupe germane au fost amplasate, în principal, în așa-numitele „fortărețe”, dar și pe insulele cele mai apropiate de inamic și în baze fortificate. Pe insulele de pe Canalul Mânecii se afla o divizie de infanterie, o brigadă de artilerie antiaeriană, multe baterii grele de artilerie costieră, unități de construcții din organizația Todt – aproximativ 30-40 de mii de oameni. Aprovizionarea unui număr atât de mare de soldați, în garnizoane îndepărtate, a devenit aproape imposibil de făcut. Rundstedt nici nu se putea gândi la evacuarea trupelor din această zonă sau din orice altă zonă a gigantului Front de Vest.

Lungimea liniei frontului în linie dreaptă era de o mie de kilometri, și ținând cont de litoral și insule, era mult mai mult. Desigur, era imposibil ca acest front uriaș să fie apărat. Pentru a preveni o invazie a Aliților pe acest front, în 1943, în Occident nu existau divizii germane suficiente.

Pe lângă trupele disponibile de-a lungul coastei, în zonele din spate erau unități care aveau soldați mai în vârstă și erau subordonați Comandamentului din Franța și Belgia. Aceste unități nu puteau fi considerate rezerve. La vremea respectivă nu se gândea nimeni la rezerve mobile, puternice și flexibile. Imediat ce au început să fie create, părți din ele au fost trimise pe câmpurile de luptă din Rusia sau Italia, cel mai adesea în Rusia.

Se poate spune fără exagerare că Frontul de Est înghițise întregi armate germane luate din Occident, numeroși muncitori, precum și mult echipament militar capabil de luptă.

Drept urmare, măsurile tactice și organizatorice pe Frontul de Vest au fost reduse. Comandanții, trupele și echipamentele militare, sincer, au devenit o

problemă secundară. Din anul 1943, la baza diviziilor germane aflate pe Frontul de Vest au stat bărbați în vârstă, echipați cu arme învechite. Nici personalul, nici armele nu corespundeau cerințelor viitoarelor bătălii.

MITUL „ZIDUL ATLANTICULUI”

Pentru a ascunde adevărata slăbiciune a sistemului defensiv german în Vest, Hitler a ordonat terminarea, în anul 1942, a fortificațiilor de pe Canalul Mânecii. Structuri gigantice din beton armat au apărut acolo, dar nu a fost posibil să le terminăm peste tot, cu atât mai puțin să echipăm cu armament acest Zid. Partea franceză a coastei mediteraneene, pe care noi am ocupat-o doar în noiembrie 1942, nu a fost deloc fortificată. Cele mai multe arme pentru Zidul Atlanticului, inclusiv minele și chiar sârma ghimpată, au fost aduse din

Respect pentru oameni și cărți

vechea „Linie Siegfried”, care se găsea de-a lungul graniței franco-germană.

Pentru recreere și completarea diviziilor, Comandamentul Suprem al armatei germane a transferat divizii de pe frontul estic în vest. După ce s-au refăcut și au primit arme și echipamente noi, aceste divizii s-au întors în Rusia. Prin urmare, obiectivele noastre de luptă nu reflectau starea reală. Deci, la începutul anului 1943, prin ordinul OKW-ului, cele mai bune 20 de batalioane, având armament nou au fost trimise pe frontul de Est.

În iarna anului 1943, Rundstedt a încercat să-i raporteze lui Hitler despre situația reală de pe Frontul de Vest, dar și-a pierdut timpul. Conversația avută cu acesta la Obersalzberg, care a durat 3 ore, a constat într-un discurs tipic lui Hitler, care și-a exprimat părerile despre situația de pe Frontul de Est. Este ușor să-ți imaginezi că Rundstedt abia stătea pe scaun de nervi.

În acel an, 1943, frecvența și eficacitatea atacurilor aeriene britanice și americane asupra Franței au crescut. Bombele au căzut asupra instituțiilor administrative

germane, a instalațiilor industriale și a structurilor feroviare. A devenit din ce în ce mai greu construirea unui Zid de-a lungul Canalului Mânecii. Dificultățile au fost amplificate de obișnuita confuzie managerială, în urma căreia mii de lucrători au fost transferați de la construcția liniilor defensive la construcția de platforme pentru lansarea de rachete secrete. De altfel, Rundstedt nici măcar nu știa de această situație. Imaginați-vă furia acestuia când a aflat că au fost luați lucrătorii în secret.

Între timp, la sfârșitul verii anului 1943, a fost emisă așa-numita „*Directiva Führer-ului nr. 51*”. Aceasta amintea că teatrul de război din Vest va fi o zonă crucială pentru apărarea Germaniei. Canalul Mânecii devenea acum principala linie defensivă germană. Pentru a respecta această directivă, Rundstedt a trebuit să primească un număr mare de noi arme grele, muniție și diverse provizii. Directiva strategică pentru Hitler nu a fost suficientă. El a completat-o cu instrucțiuni operaționale pentru Comandantul șef al trupelor Frontului de Vest. „*Directiva Führer-ului nr. 51*” obliga armata germană să nu îi ofere inamicului posibilitatea de a debarca pe țărm, ci de

Respect pentru oameni și cărți

a arunca imediat în mare trupele debarcate. Țărmlul trebuia menținut în mâinile noastre în orice situație – retragerea era interzisă.

În toamnă, Rundstedt a prezentat OKW-ului acel raport detaliat, care menționa că pe Frontul de Vest, majoritatea soldaților germani sunt prea bătrâni. Adesea în serviciu erau soldați cu membre amputate. Un batalion a fost format din soldați care sufereau de boli ale urechilor. Ulterior, întreaga Divizie 70 a fost completată cu soldați care aveau boli gastrice și aveau nevoie de o dietă specială. Apropo, această divizie a luptat curajos pe insula Walcheren. Tot în raport se menționa că Frontul de Vest nu avea arme grele, în special tancuri, iar înfrângerile succesive de pe Frontul de Est au întârziat, fără speranță, aducerea altor divizii promise de Directiva Führer-ului nr. 51. Prin urmare, doar câteva divizii aeriene și de panzere puteau fi considerate ca fiind adecvate pentru utilizarea în luptă.

Mai mult, în Occident nu existau rezerve strategice, deși se prevedea ca odată cu debarcarea Aliaților pe continent, aceste rezerve să fie utilizate rapid și eficient pe direcția principală. Forțele noastre aeriene nu au putut să reacționeze adecvat la atacurile